

А в 1841 году посвящена сия церковь святому воронежскому чудотворцу Митрофану. Будь вечная память строителям Харитине Иванковой и Емельяну.

1708 р. сербський єпископ Рувим на північ від Сосниці заснував Сосницьку Рувимську пустинь, яка 1749 р. була приписана до Пустинно-Рихлівського монастиря. Там була Спасо-Преображенська церква. 1786 р. пустинь закрита, а церква перенесена в інше місце.

Нестір СОРОКА,
краєзнавець.

м. Сосниця.

ПЕТРІВКА—СЕЛО КОЗАЦЬКЕ

Село Петрівка Бобровицького району відоме з кінця XVI ст.

Оселилися в ньому волялюбні, хоробрі і працюваті люди, які вели козацький спосіб життя. Місцевість вибрали не випадково. На околиці села виявлено городище часів Київської Русі. Досі видні залишки оборонного валу. Тут будували свої укріплення й козаки.

У XVIII ст., коли з козацтвом було покинчено, історичну місцевість облюбували тодішні вельможі. За переказами місцевих жителів, сюди заїжджали Петро I і Катерина II. На в'їзді до села зберігся Петрів стовп, викладений з цегли. Офіційно він не визнаний пам'ятником історії, але петрівчани бережуть цю унікальну споруду, ніхто не наважився її зруйнувати.

З ім'ям імператора пов'язана і назва села. Після революції селянам радили змінити її на нову, наприклад, Жовтнєве, Радянське, Ленінське і т. д. Але петрівчани не погодилися. Вони шанують історію, традиції предків.

До цього часу зберігся козацький поділ села на дев'ять сотень. Правда, вулиці (сотні) мають і нові назви, але то тільки для офіційних документів. В обхідку ж петрівчани користуються тільки старим поділом. Першу-ліпшу дитину запитайте, де вона живе, і почуєте назву не вулиці, а сотні. Наприклад, Гомельські, проживають на сьомій сотні, Хоменки — на восьмій, Близнюки і Єрещенки — на другій...

Існує в селі ще одна козацька традиція: місцеве колективне господарство з дня заснування очолюють тільки місцеві жителі. Так, тривалий час головою правління був представник одного з найстаріших корінних родів Андрій Тарасович Близнюк. Останні десять років цю виборну посаду займає зять Андрія Тарасовича — Петро Іванович Єрещенко, теж з корінного роду.

Усі спеціалісти і керівники середньої ланки також місцеві, виходці з найстаріших родів: Хоменків, Гомельських, Данькевичів, Талавір, Дідиків. Їх пращури були вільними козаками, пізніше — солдатами-власниками. Актіві книги про народження свідчать, що такі соціальні стани, як «солдат-власник», «власник» існували в Петрівці до початку XX ст. Потім петрівчани стали просто селянами.

На території городища є дві старовинні споруди, взяті на тимчасовий облік районним відділом культури. Проте доля їх незавидна.

Тривалий час ця територія була у віданні Новокиївського цукрозаводу, що неподалик. Сюди приїжджали відпочивати керівники колишнього Київського цукротресту. Поступово інтерес столичних начальників до Петрівки зник. Після цього і споруди були кинуті напризволяще, а земля передана петрівському господарству імені Ватутіна.

У петрівчан з'явилися були деякі плани щодо приведення в порядок городища і його споруд. Але раптом у село приїхав представник Академії аграрних наук Олександр Попов. «Зверху» порадили місцевим керівникам допомогти йому придбати для Академії старовинні будівлі, або створити кооператив. Мовляв, займатиметься він вирощуванням лікарських рослин, інших культур, а також проводитиме наукові досліді. А головне — окультивувати історичну місцевість.

Повірили, допомогли... Тепер не знають, як вирядити того Попова з городища. Бо він і не думав братися за благородні справи. З кооперативом теж не вийшло. Петрівчани відразу розкусили ті «наукові» цілі. Проте заїжджий кооператор залишається господарем двох старовинних споруд і чималої ділянки землі. Тим часом будівлі продовжують перебувати в жалюгідному стані, занепадає частина території городища. Чи будуть гордитися таким господарюванням нащадки петрівчан?

Григорій ВОЙТОК,
м. Бобровиця